

I

De klok in de gang tikte luid. Gabriella Harrison stond muisstil in de stikdonkere kast, zo ver mogelijk weggekropen achter de winterjassen die tegen haar gezicht schuurden. Ze struikelde over de winterlaarzen van haar moeder toen ze zich nog kleiner probeerde te maken. Ze wist dat niemand haar hier zou kunnen vinden. Ze had zich hier al vaker verstopt, en het was altijd een goede schuilplaats geweest. Niemand kwam ooit op het idee om haar hier te zoeken, zeker nu niet, in de hitte van een New Yorkse zomer.

Het was verstikkend warm in de kast. Haar ogen waren heel groot in het donker, en met ingehouden adem wachtte ze af toen ze voetstappen naderbij hoorde komen. Het scherpe klikken van haar moeders hakken denderde langs als een sneltrein die door de stad raast, en in die volle kast voelde ze tot haar opluchting bijna de lucht langs haar gezicht strijken. Ze durfde naar lucht te happen, één keer maar, en hield daarna haar adem weer in, alsof zelfs dat geluid haar moeders aandacht zou kunnen trekken. Ook al was ze pas zes, ze wist dat haar moeder over magische krachten beschikte. Overal kon ze haar vinden, bijna alsof ze haar kon ruiken; de moeder werd onvermijdelijk naar het kind getrokken, onontkoombaar, want de gitzwarte ogen van haar moeder zagen alles, wisten alles. Gabriella wist dat haar moeder haar uiteindelijk zou vinden, waar ze zich ook verstopte. Toch moest ze zich verstoppen, moest ze in elk geval proberen te ontsnappen.

Gabriella was klein voor haar leeftijd, tenger en mager, en met haar grote blauwe ogen en zachte blonde krullen leek ze net een elfje. Mensen die haar niet goed kenden, zeiden dat ze eruitzag als een engeltje. Meestal keek ze verschrikt, als een engel die op

aarde was gevallen en niet had geweten wat haar te wachten stond. Niets van wat ze in haar zes korte levensjaren had meegemaakt, kon haar in de hemel zijn beloofd.

Weer ratelden de hakken van haar moeder langs, dit keer zwaarder. Gabriella voelde instinctief dat de zoektocht werd opgevoerd. Inmiddels zou de kast in haar eigen kamer overhoop zijn gehaald, net als de bezemkast onder de trap, achter de keuken, en het schuurtje in de tuin. Ze woonden in een smal herenhuis in East Side, met een kleine, goed onderhouden tuin. Haar moeder had een hekel aan tuinieren, maar twee keer per week kwam er een Japanse man om planten te snoeien, het grasveldje te maaien en alles netjes te houden. Haar moeder had een gloeiende hekel aan rommel, aan kabaal, aan vuil, ze verafschuwde leugens en honden, en Gabriella vermoedde niet voor niets dat ze een ontzettende hekel had aan kinderen. Kinderen vertelden leugens, zei haar moeder, ze maakten kabaal, en volgens haar moeder waren ze altijd smerig. Gabriella kreeg voortdurend te horen dat ze zich niet vies mocht maken, dat ze in haar kamer moest blijven, dat ze nergens aan mocht komen. Ze mocht niet naar de radio luisteren, of tekenen met kleurpotloden, want als ze dat deed, maakte ze altijd overal vlekken op. Ze had haar mooiste jurk een keer bedorven. Dat was gebeurd in een tijd dat haar vader weg was, in een land dat Korea heette. Hij was twee jaar weg geweest en een jaar geleden teruggekomen. Ergens achter in een kast hing nog een uniform; Gabriella had het een paar keer gezien toen ze zich verstopte. Het had glimmende knopen, en de stof prikte. Ze had het haar vader nooit zien dragen. Hij was lang, slank en knap, met dezelfde kleur ogen als zij, en blond haar, net als zij, maar iets donkerder. Toen hij na de oorlog thuiskwam, vond ze hem net de prins uit Assepoester. Haar moeder zag eruit als de koningin uit sommige sprookjes. Ze was mooi en elegant, maar ze was altijd boos. Kleine dingen ergerden haar mateloos, zoals de manier waarop Gabriella at, vooral als ze kruimelde of een glas omgooide. Ze had een keer sap gemorst op haar moeders jurk. Door de jaren heen had ze heel veel dingen gedaan die niet mochten.

Ze onthield ze allemaal, ze wist precies wat ze verkeerd deed en deed heel erg haar best om het niet nog een keer te doen, maar ze kon het niet helpen. Ze wilde niet vervelend zijn, ze wilde haar moeder niet boos maken. Ze deed het niet expres, haar jurk vies maken, of dingen op de grond laten vallen, of haar muts vergeten op school. Het ging allemaal per ongeluk, legde ze altijd uit, en met haar grote ogen smeekte ze dan om genade. Maar hoe hard ze haar best ook deed, op de een of andere manier ging het heel vaak mis.

De naaldhakken kwamen weer langs de kast, langzamer dit keer, en Gabriella wist wat dat betekende. De zoektocht liep ten einde. Er waren nog maar een paar mogelijke schuilplaatsen over, en het was nu een kwestie van tijd voordat haar moeder haar zou vinden. Het kind met de grote ogen overwoog om zelf te voorschijn te komen. Haar moeder zei soms dat de straf achterwege zou zijn gebleven als ze flink genoeg was geweest om dat te doen. Maar dat was ze meestal niet. Ze had het een paar keer geprobeerd, maar volgens haar moeder was het dan altijd al te laat, en zou het anders zijn geweest als ze het eerder had bekend. Alles zou anders zijn als Gabriella zich nou maar netjes gedroeg, antwoord gaf wanneer haar iets werd gevraagd of anders haar mond hield, als ze nou maar zorgde dat haar kamer netjes was, als ze nou maar niet speelde met haar eten, zodat de doperwtjes over de rand van het bord vielen en vetvlekken maakten op het tafelkleed, als ze nou maar geen krassen op haar schoenen maakte in de tuin. De lijst van Gabriella's tekortkomingen en vergrijpen was eindeloos. Ze wist maar al te goed hoe vreselijk ze was, dat ze al haar hele leven niet wilde deugen, dat haar ouders heel veel van haar zouden houden als ze gehoorzaam leerde zijn, en dat ze niet van haar konden houden omdat ze hun voortdurend verdriet deed. Ze wist dat ze een stout kind was, een grote teleurstelling voor haar beide ouders, en dat vond ze heel erg. Dat loodzware schuldgevoel torste ze al haar hele leventje met zich mee. Ze zou er alles voor over hebben om daar verandering in te brengen, zodat haar ouders van haar konden houden en haar lief zouden vinden, maar tot nu

toe was het mislukt. Dat maakte haar moeder haar steeds weer duidelijk. En de prijs die Gabriella ervoor betaalde, was dat ze voortdurend aan haar mislukkingen werd herinnerd.

Dit keer bleven de voetstappen voor de kastdeur staan, en heel even viel er een oneindig lange stilte voordat de deur onverwacht open werd gerukt. Een vaag schijnsel drong door in de spelonken van de kast waar Gabriella zich verborg, en ze kneep haar ogen dicht alsof het pijn deed. Niet meer dan een streepje licht viel tussen de jassen door, maar voor Gabriella voelde het alsof fel zonlicht haar verried. Ze rook het zware parfum van haar moeder en voelde haar nabijheid. Het ritselen van haar moeders petticoat waarschuwde Gabriella, en het volgende moment werden de jassen langzaam opzij geschoven en ontstond er een gapende kloof naar haar schuilplaats. Lang en zwijgend keek Gabriella haar moeder aan. Er klonk geen enkel geluid, er werd geen woord gewisseld. Gabriella wist dat het dom zou zijn om het uit te leggen, sorry te zeggen, of zelfs te huilen. Haar ogen werden nog groter, leken te groot voor haar gezicht, toen ze haar moeders ogen zag fonkelen van de onvermijdelijke razernij. Met een snel, bovenmenselijk gebaar schoot de arm van haar moeder op haar af, greep de hare beet en sleurde haar omhoog en naar voren, zo snel dat de lucht met een ploffend geluidje uit Gabriella's longen ontsnapte. Ze kwam naast haar moeder terecht, wankelend op haar benen. Meteen werd de eerste klap uitgedeeld, en ze werd met zoveel kracht tegen de grond geslagen dat het haar de adem benam. Er klonk geen kreun van pijn, geen enkel geluid, toen haar moeder haar hard tegen haar hoofd sloeg, en haar met de ene hand omhoogtrok om haar met de andere zo hard mogelijk in haar gezicht te slaan. In Gabriella's oren klonk het geluid van de klap oorverdovend.

'Je verstopt je weer,' krijste de lange, slanke vrouw. Ze was bijna mooi, ze zou echt mooi zijn geweest als haar ogen een andere uitdrukking hadden gehad, als haar gezicht niet vertrokken was geweest van woede. Haar lange, donkere haar was losjes opgestoken. Ze was elegant en gracieus en ze had een beeldschoon figuur. Haar jurk van dure marineblauwe zijde paste per-

fect. De twee ringen met grote saffieren aan haar handen lieten een afdruk achter op Gabriella's gezicht, en niet voor de eerste keer. Er zat een kleine snee in haar hoofd, en ze had felrode vlekken waar ze was geslagen, met een striem van een ring op haar wang. Eloise sloeg het kind op haar rechteroor, greep haar beide armen beet en rammelde haar door elkaar. 'Je verstopt je altijd!' krijste ze vlak bij het kleine, verwrongen gezichtje. 'We hebben altijd last van je! Waar ben je nu weer bang voor, stom wicht? Wat heb je gedaan? Je hebt iets gedaan, hè? Allicht... waarom zou je je anders in de kast verstoppen?'

'Ik heb niets gedaan... echt niet...' Gabriella snakke naar adem, en de woorden waren niet meer dan een fluistering. Ze was buiten adem van de klappen, en het leek wel of de levenslust uit haar was geslagen. Met betraande ogen keek ze haar moeder smekend aan. 'Het spijt me, mammié. Het spijt me...'

'Nee, het spijt je niet... nooit... het spijt je nooit, hè? Je maakt me compleet gek door altijd van die stomme dingen te doen. Nu verstop je je weer. Wat verwacht je nou van ons, rotkind? Goeie god, het is onvoorstelbaar wat je je vader en mij aandoet.' Ze gaf haar dochter een harde zet, en Gabriella gleed over de glad geboende vloer een eindje bij haar vandaan. Maar niet ver genoeg, want een blauwe suède schoen met hoge hak trapte haar verblind door venijn tegen haar trillende dij. De ergste blauwe plekken zaten altijd op haar benen en armen, en op haar lichaam, waar anderen ze niet konden zien. De schade aan haar gezicht trok steeds na een paar uur weer weg. Het was alsof haar moeder intuïtief wist waar ze de klappen moest uitdelen. Ze had dan ook ruime ervaring. Ze deed dit al jaren. Bijna Gabriella's hele leven.

Spijt had ze niet, en ze had geen troostend woord over voor het kind aan haar voeten. Ze deed geen enkele poging om zich te verontschuldigen of Gabriella te kalmeren. Gabriella wist dat haar moeders woede weer kon oplaaien als ze te snel overeind kwam, dus bleef ze heel lang liggen, haar hoofd gebogen, de wangen nat van de stille tranen, haar gezicht nog vertrokken van pijn. Als ze met haar betraande gezicht opkeek, zou dat haar

moeder alleen maar kwader maken, dus hield ze haar blik op de grond gericht, alsof ze kon verdwijnen door altijd te blijven liggen.

‘Sta op. Waar wacht je op?’ Bijtende woorden, gevolgd door een ruk aan een arm en een laatste klap tegen de zijkant van haar hoofd. ‘Mijn hemel, Gabriella... ik haat je, achterlijk kind. Je ziet er niet uit, je bent helemaal smerig. Kijk eens naar je gezicht!’ Op het engelachtige gezichtje waren plotseling, uit het niets, twee met tranen vermengde vegen ontstaan.

Zelfs iemand met niet meer dan een greintje menselijk gevoel zou ontzet zijn geweest over haar toestand, maar haar moeder niet. Eloise Harrison was een schepsel uit een andere wereld, en allesbehalve een moeder. Als klein kind was ze door haar ouders in de steek gelaten en naar een tante in Minnesota gestuurd, waar ze in een koude, eenzame wereld had geleefd met een oude vrijster die nauwelijks tegen haar praatte, en haar meestal brandhout liet halen of sneeuw liet ruimen in de ijzige winters. Dat was in de crisistijd geweest, nadat haar ouders bijna al hun geld waren kwijtgeraakt en naar Europa waren gegaan om daar te leven van het weinige dat hun nog restte. In hun wereld, noch in hun hart, was plaats geweest voor Eloise. Hun zoon, Eloises broer, was overleden aan difterie, en geen van beiden hadden ze ooit veel genegenheid voor hun dochter gekoesterd. Eloise was tot haar achttiende bij de tante in Minnesota gebleven en vervolgens teruggegaan naar New York, waar ze introk bij een nicht. Op haar twintigste had ze John Harrison ontmoet, en twee jaar later was ze met hem getrouwd. Ze had hem als kind al gekend, want vroeger was hij een vriendje van haar broer. Zijn ouders hadden meer geluk gehad dan de hare; hun fortuin was tijdens de crisis intact gebleven. John was van goeden huize, goed opgevoed en goed opgeleid, hoewel het hem aan ambitie of een sterk karakter ontbrak. Hij had een baantje gekregen bij een bank en niet lang daarna Eloise leren kennen. Op slag raakte hij in de ban van haar schoonheid.

In die tijd was Eloise jong en knap geweest, een femme fatale, en ze had een koele uitstraling die hem tot waanzin dreef. Hij

bad, smeekte, maakte haar het hof, wilde niets liever dan met haar trouwen, en hoe hardnekkiger hij haar voor zich probeerde te winnen, des te afstandelijker ze werd. Bijna twee jaar had hij er voor nodig om haar jawoord los te krijgen. Hij had een prachtig huis voor haar gekocht en was zo trots op zijn verovering dat hij het wel van de daken wilde schreeuwen. Hoewel hij het liefst meteen kinderen wilde, kostte het hem nog eens bijna twee jaar voordat hij haar had overgehaald. Ze beweerde steeds dat ze meer tijd nodig had. Eigenlijk wilde ze helemaal geen kinderen, maar dat zei ze nooit hardop. Ze had een ongelukkige jeugd gehad, en het idee om zelf kinderen te hebben sprak haar niet aan. Het betekende echter zoveel voor John dat ze zich uiteindelijk gewonnen gaf. Ze kreeg er ook bijna onmiddellijk spijt van. De zwangerschap verliep moeizaam, ze was bijna tot het laatst vreselijk misselijk, en de bevalling was een verschrikking die ze nooit en te nimmer zou herhalen en nooit zou vergeten. Ondanks het aanbiddelijke bundeltje dat de volgende dag in haar armen werd gelegd, vond Eloise het al die moeite gewoon niet waard. En het ergerde haar meteen vanaf het begin dat John zo buitensporig veel aandacht aan de baby schonk. Dit was het soort passie die hij eens voor haar had gevoeld, en hij leek opeens alleen nog maar aan Gabriella te denken... had ze het wel warm genoeg... had ze het niet koud... had ze wel gegeten... was haar luier wel verschoond... had Eloise wel gezien hoe lief ze eruitzag als ze glimlachte... Hij vond dat ze sprekend op zijn moeder leek. Moet je hem eens horen, wilde Eloise elke keer gillen als ze haar dochter zag.

Ze hervatte haar eigen activiteiten vrijwel onmiddellijk, winkelen, theevisites, lunchen met vriendinnen. En ze wilde elke avond uit, vaker dan ooit. Ze had volstrekt geen belangstelling voor de baby. Verschillende vrouwen waar ze op woensdagmiddag altijd mee bridgede, vertelde ze onomwonden dat ze het kind onvoorstelbaar saai en weezinwekkend vond. De manier waarop ze het zei, maakte hen aan het lachen. Ze vonden het grappig dat ze geen blad voor de mond nam. Ze was zo mogelijk nog minder moederlijk dan ze ooit was geweest. Toch bleef John

ervan overtuigd dat ze vanzelf wel bij zou draaien. Sommige mensen konden gewoon niet goed met baby's omgaan, vertelde hij zichzelf elke keer dat hij haar met Gabriella samen zag. Ze was nog heel erg jong, pas vierentwintig, en heel erg mooi. Hij wist zeker dat de baby haar moeder in een mum van tijd zou veroveren als er eenmaal schot in haar ontwikkeling zat. Alleen kwam die dag nooit, niet voor Eloise, noch voor Gabriella. Integendeel, toen Gabriella begon te kruipen, aan dingen ging trekken, ging staan met behulp van de salontafel en dan asbakken op de grond gooide, dreef ze haar moeder bijna tot waanzin. 'Mijn hemel, kijk eens wat een troep dat kind maakt. Ze stoot altijd wel iets omver, ze breekt voortdurend van alles, en ze is altijd wel ergens vies.'

'Ze is nog maar zo klein, El,' zei hij vergoelijkend, en hij tilde Gabriella op en omhelsde haar, kietelde haar buik door zijn lippen er tegenaan te laten trillen.

'Hou daar mee op, dat is smerig!' zei Eloise streng, waarbij ze hem vol afschuw aankeek. In tegenstelling tot John raakte Eloise haar vrijwel nooit aan. Het kindermeisje dat ze in het begin hadden gehad, doorzag haar direct en nam de vader in vertrouwen. Volgens haar was Eloise jaloers op de baby. John vond het een bespottelijk idee, maar na verloop van tijd begon hij te twijfelen. Telkens als hij tegen het kind praatte, of haar optilde, werd Eloise kwaad. En tegen de tijd dat Gabriella twee jaar was, gaf Eloise haar een tik op de vingers zodra ze iets in de zijkamer of hun slaapkamer wilde aanraken. Ze vond dat Gabriella op de kinderkamer moest blijven, en zei dat ook.

'We kunnen haar toch niet opsluiten,' protesteerde John, want altijd als hij thuiskwam van zijn werk zat Gabriella op haar kamer.

'Ze maakt alles kapot,' antwoordde Eloise dan, onveranderlijk op boze toon. Maar ze werd nog kwader toen John zei dat Gabriella zulk beeldig haar had, zulke schattige krullen. De dag daarop werd Gabriella's haar voor het eerst geknipt. Eloise nam haar mee naar de kapper, met het kindermeisje, en toen ze weer thuiskwamen, waren de krullen verdwenen. John liet zijn ver-

bazing blijken, waarop Eloise uitlegde dat het gezond was om het kort te knippen.

De rivaliteit begon pas goed toen Gabriella zinnnetjes ging zeggen en kraaiend van pret door de gang rende om haar vader te begroeten. Meestal ging ze dan met een grote boog om haar moeder heen, want ze voelde het gevaar. Eloise kon zich nauwelijks beheersen als ze John met haar zag spelen, en toen hij Eloise ten slotte verweet dat ze te weinig aandacht besteedde aan hun kind, ontstond er een gapende kloof tussen Eloise en haar man. Het maakte haar doodziek om hem over de baby te horen jermieren. Ze vond het onmannelijk en ronduit walgelijk.

Op haar derde werd Gabriella voor het eerst geslagen, toen ze 's ochtends per ongeluk een bord van de ontbijttafel stootte. Eloise zat ongemakkelijk naast haar een kop koffie te drinken. Op het moment dat het bord kapot viel, deelde ze zonder aarzelen een klap uit.

'Dat mag je nooit meer doen! Hoor je me?' Gabriella had haar alleen aangestaard, met tranen in haar ogen en haar gezicht een masker van schrik en verdriet. 'Hoor je me?' schreeuwde ze nog een keer. Tegen die tijd waren haar krullen weer terug, en met verwarring in haar grote blauwe ogen keek ze haar moeder aan. 'Geef antwoord!'

'Het spijt me, mammi...' John was net binnengekomen en staarde ongelovig naar wat hij zag, maar hij was zo geschrokken dat hij niet tussenbeide durfde te komen. Hij was bang dat hij het alleen maar erger zou maken als hij zich ermee bemoeide. De drie jaar lang opgekropte woede, jaloezie en frustratie kwamen naar buiten, als een vulkaan die al heel lang op uitbarsten had gestaan.

'Als je dat ooit nog een keer flikt, Gabriella, leg ik je over de knie!' zei Eloise dreigend, en ze rammelde het kind aan haar armen door elkaar totdat haar tanden ervan klapperden. 'Je bent heel, heel erg stout, en niemand houdt van stoute kinderen.' Gabriella keek van het woedend vertrokken gezicht van haar moeder naar haar vader, die in de deuropening stond zonder iets te

zeggen. Hij durfde niets te zeggen. En zodra Eloise zich van hem bewust werd, tilde ze Gabriella op en bracht haar naar haar kamer, waar ze haar zonder ontbijt achterliet. Voor ze wegging gaf ze haar nog een vinnige pets op haar billen. Gabriella lag zachtjes huilend op het bed toen haar moeder terugging naar de ontbijttafel.

‘Dat was niet nodig geweest,’ zei John zacht toen Eloise weer aan tafel ging zitten met een tweede kop koffie. Hij zag dat haar handen trilden, en ze keek nog steeds kwaad.

‘Als ik het niet doe, zitten we straks met een jeugd delinquent opgescheept. Discipline is goed voor kinderen.’

Johns ouders waren altijd lief voor hem geweest, en hij was heel erg van Eloises reactie geschrokken. Tegelijkertijd was hij zich ervan bewust dat hun dochter haar bijzonder nerveus maakte. Eloise was sinds Gabriella’s geboorte nooit meer helemaal de oude geweest, en tegenwoordig greep ze de minste aanleiding aan om ruzie met hem te maken. Zijn hoop op een groot, gelukkig gezin was allang vervlogen.

‘Ik weet niet waarom je zo boos op haar was, maar zo erg kan het toch niet zijn geweest,’ zei hij rustig.

‘Ze heeft expres een bord op de grond gegooid, en het is gebroken. Ik ben niet van plan om dat soort grillen te pikken!’ viel Eloise scherp uit.

‘Misschien deed ze het per ongeluk.’ Hij zei het om haar milder te stemmen, maar het was olie op het vuur. Wat hij ook zei, hij kon hun dochter nooit verdedigen. Eloise wilde het gewoon niet horen.

‘Het is mijn taak om haar gehoorzaamheid bij te brengen,’ zei Eloise met opengeklemd kaken. ‘Ik bemoei me ook niet met wat jij op kantoor doet.’ Na die woorden verliet ze de tafel.

Binnen een halfjaar was het een volledige baan voor Eloise om Gabriella ‘gehoorzaamheid bij te brengen’. Ze had altijd wel weer iets gedaan dat een tik verdiende, een pak voor haar broek, of een afranseling. Speelde ze in de tuin, dan maakte ze grasvlekken op haar knieën, of ze speelde met de kat van de burens en liep een haal op haar arm op, of ze maakte haar jurk vuil.

Kort voor haar vierde verjaardag viel ze een keer op straat en schramde haar knieën, en haar jurk en sokken zaten onder het bloed. Dat was wel een bijzonder ernstig vergrijp, en het kwam haar op het ergste pak slaag tot dan toe te staan. John wist dat Gabriella werd geslagen, hij zag het ook heel vaak gebeuren, maar hij had het gevoel dat hij het Eloise toch niet kon afleren. Hij maakte het alleen maar erger, zelfs als hij Gabriella erna troostte, en op den duur vond hij het makkelijker om Eloise te geloven als ze uitlegde waarom ze haar moest slaan, of haar een tik of een pak op haar billen moest geven. Uiteindelijk kwam hij tot de conclusie dat hij maar beter zijn mond kon houden en hij probeerde niet na te denken over wat er met hun dochter gebeurde. Hij probeerde zichzelf wijs te maken dat Eloise misschien wel gelijk had. Hij wist het niet. Misschien was zo'n strenge opvoeding wel goed voor kinderen, als zij het zei. Zijn ouders waren omgekomen bij een auto-ongeluk, en hij had niemand om mee te praten. Hij durfde niemand te vertellen wat Eloise met Gabriella deed.

Gabriella was onmiskenbaar een modelkind; ze zei haast nooit iets, ruimde altijd zorgvuldig de tafel af, vouwde haar kleren netjes op, deed alles wat haar werd gezegd, en ze gaf haar moeder nooit een grote mond. Misschien had Eloise wel gelijk. Het resultaat was in elk geval indrukwekkend. Als ze 's avonds bij hen aan tafel zat, een klein meisje met enorm grote ogen, gaf ze geen kik. Helaas verwarde hij haar angst met goede manieren. Eloise zag echter niets door de vingers, en in haar ogen was Gabriella verre van voorbeeldig. Er was altijd wel een aanleiding om haar een standje te geven, om haar te straffen, of een nieuwe reden om haar 'een pak voor de broek te geven'. Naar verloop van tijd werd er steeds vaker en steeds langer geslagen; elk contact tussen hen leek te bestaan uit slaag, uit aframmelingen, scherpe tikken, kletsende klappen overal op haar lichaam. Soms was John bang dat Eloise Gabriella ernstig zou verwonden, maar hij slikte aanmerkingen op de opvoeding van zijn dochter in. Hij had het gevoel dat hij door tact ongelukken kon voorkomen en hij deed zijn best om zichzelf ervan te overtuigen dat het niet

verkeerd was wat ze deed. Voor de blauwe plekken sloot hij domweg zijn ogen. Volgens Eloise viel het kind voortdurend, was ze zo onhandig dat ze haar niet eens konden leren fietsen of rolschaatsen. Haar moeder wilde haar duidelijk beschermen door haar al die beperkingen op te leggen, en de blauwe plekken bewezen dat ze even onhandig was als Eloise beweerde.

Tegen de tijd dat Gabriella zes werd, waren de afstraffingen een gewoonte geworden, voor hen allemaal. John ging ze uit de weg, Gabriella verwachtte ze, en Eloise genoot er duidelijk van. Als iemand dat tegen haar zou hebben gezegd, zou ze woedend zijn geworden. Ze sloeg Gabriella voor haar eigen bestwil, beweerde ze. Volgens haar was het 'noodzakelijk'. Het voorkwam dat ze een nog erger verwend nest werd dan ze toch al was, zou Eloise hebben verklaard. Gabriella wist zelf hoe ontzettend stout ze was. Als ze niet zo stout was, zou haar moeder haar niet hoeven slaan... als ze niet zo stout was, zou haar vader haar moeder het slaan verbieden... als ze niet zo stout was, hadden ze misschien van haar kunnen houden. Maar ze wist beter dan iedereen dat ze een waardeloos prul was, dat ze heel erg stoute dingen deed. Dat wist ze omdat haar moeder het haar vertelde. Toen ze die zomermiddag aan haar arm overeind werd getrokken, en nog een laatste klap kreeg voordat ze door haar moeder naar haar kamer werd gestuurd, zag ze haar vader in de deuropening staan. Ze wist dat hij alles had gezien en er zoals gewoonlijk niets van had gezegd. Zijn ogen stonden bedroefd toen Gabriella langs hem heen kroop, en hij zei niets. Hij stak geen hand uit om haar te troosten, probeerde haar niet aan te raken, hij wendde alleen zijn blik af, weigerde haar aan te kijken, gewoon omdat hij het niet langer verdroeg.

'Ga naar je kamer en blijf daar!' De woorden van haar moeder weergalmden in haar oren toen ze stilletjes door de gang liep en met trillende vingers haar wang aanraakte. Ze wist dat ze nu een grote meid was, ze wist dat de dingen waar haar moeder zo boos om werd echt heel vreselijk waren. Stil sloop ze haar kamer binnen en deed de deur dicht, en met een gesmoorde snik rende ze naar het bed en trok haar pop tegen zich aan. De pop

was het enige speelgoed dat ze mocht hebben, ze had haar gekregen van haar grootmoeder, de moeder van haar vader, voordat ze doodging. Gabriella hield echt van de pop met de blauwe ogen, de lange wimpers en het zachte blonde haar. Ze heette Meredith en was Gabriella's enige bondgenoot. Gabriella zat op het bed met de pop in haar armen, wiegde zachtjes heen en weer, en ze vroeg zich af waarom haar moeder haar altijd zo hard sloeg, waarom ze zelf zo ondeugend was, en ze dacht aan de blik in haar vaders ogen toen ze daarnet langs hem was gelopen. Hij keek zo teleurgesteld, alsof hij had gehoopt dat ze een lief meisje was geweest, in plaats van het monster dat ze volgens haar moeder was. Gabriella geloofde haar. Ze deed alles verkeerd, en ze wist het. Ze deed zo hard haar best, maar in de ogen van haar ouders kon ze geen goed doen, ze kon het onvermijdelijke niet voorkomen, en er niet voor vluchten. En toen ze daar zat met de pop in haar armen wist ze diep in haar ziel dat het nooit op zou houden. Nooit zou ze lief genoeg zijn, nooit zou ze hun harten veroveren. Al haar hele leven lang wist ze dat ze niet van haar hielden, en ze was er al heel lang van overtuigd dat ze hun liefde niet verdiende. Behalve de klappen die haar moeder haar gaf, verdiende ze niets. Dat wist ze, en toch vroeg ze zich nog steeds af waarom het zo'n pijn moest doen, waarom haar moeder altijd zo boos op haar was, wat ze toch had misdaan dat haar ouders zo'n hekel aan haar hadden. Stilletjes lag ze te huilen op haar bed, en het enige wat ze wist was dat er geen antwoorden waren, en dat niemand haar hieruit kon redden. Zelfs haar vader niet. Meredith was haar enige houvast op deze wereld, haar enige vriendin, haar pop. Ze had geen grootouders, ooms of tantes, geen neven, nichtjes of vriendinnetjes. Ze mocht nooit met andere kinderen spelen. Waarschijnlijk omdat ze zo stout was. Vermoedelijk zouden ze haar toch niet aardig vinden. Niemand vond haar aardig. Wie kon haar nou aardig vinden als ze zo stout was en haar ouders haar niet eens lief vonden? Ze kon niemand vertellen wat ze met haar deden, want dat bewees alleen maar hoe slecht ze was, en als ze op school vroegen wat er met haar was gebeurd, zei ze altijd dat

ze van de trap was gevallen, of over de hond was gestruikeld, ook al hadden ze niet eens een hond. Ze moest dit geheim houden, dat wist ze, want als ze dat niet deed, zouden alle mensen weten hoe ontzettend mislukt ze was, en ze wilde niet dat iemand dat wist.

Het was niet de schuld van haar ouders, dat wist ze ook. Het was allemaal haar eigen schuld, omdat ze zo vaak stout was, omdat ze alles verkeerd deed en haar moeder boos maakte. Het was allemaal haar eigen schuld. Liggend op haar bed dacht ze erover na, terwijl ze naar de stemmen van haar ouders luisterde. Ze schreeuwden tegen elkaar, wat heel vaak gebeurde; ook dat was haar schuld. Als haar moeder haar had gestraft, hoorde ze haar vader soms tegen haar moeder tekeergaan, zoals nu. De woorden kon ze niet verstaan, maar waarschijnlijk ging het over haar, het was natuurlijk haar schuld, ze was nog slechter dan ze zeiden. Nu hadden ze ruzie om haar. Ze waren kwaad op elkaar, en dat kwam door haar. Ze maakte iedereen zo ongelukkig, bijna net zo ongelukkig als ze zelf was.

Tegen de schemering hilde ze zichzelf in slaap, zonder avondeten, met een wang die gloeide en een dij die nog pijn deed van haar moeders schop. Terwijl ze indommelde, probeerde ze aan andere plaatsen te denken, aan andere dingen... een tuin, of een park met allemaal blije mensen... kinderen die lachten en speelden... Iedereen speelde, en ze vroegen of zij meedeed... een lange, mooie vrouw kwam naar haar toe en spreidde haar armen en zei dat ze van haar hield... Dat was het fijnste gevoel van de hele wereld, en toen ze daaraan dacht, vervaagden alle andere gebeurtenissen in haar leven. Met de pop in haar armen viel ze in slaap.

‘Ben je niet bang dat je haar binnenkort nog een keer vermoordt?’ zei John bits tegen zijn vrouw, en ze keek hem met gemuseerde minachting aan. Hij had meer dan een paar glazen op, en stond haar enigszins wankel op zijn benen aan te kijken. Het drinken was ongeveer tegelijkertijd met het slaan begonnen. Het was makkelijker dan proberen of hij een eind kon maken

aan het slaan, of dan Eloises gedrag te verklaren. De drank haalde de scherpe kantjes eraf en maakte een onverteerbare situatie bijna draaglijk voor hem, maar niet voor Gabriella.

‘Misschien raakt ze later niet aan de drank zoals jij, als ik haar een beetje discipline bijbreng. Het zou later een hoop ellende kunnen voorkomen.’ Eloise keek hem vanaf de bank kalm en minachtend aan terwijl hij nog een martini voor zichzelf inschonk.

‘Weet je wat ik het ergste vind? Je schijnt het zelf nog te geloven ook.’

‘Wil jij soms suggereren dat ik te hard voor haar ben?’ zei Eloise, zichtbaar woedend omdat ze zich aangevallen voelde.

‘Te hard? Te hárd? Heb je die blauwe plekken van haar wel eens goed bekeken? Hoe denk je dat ze eraan komt?’

‘Doe niet zo idioot, mij er een beetje de schuld van geven. Ze valt al op haar gezicht als ze haar schoenen aantrekt.’ Ze stak een sigaret op en keek achterovergeleund naar haar man, die zijn martini dronk.

‘Eloise, je hebt het tegen mij. Wie probeer je nou voor de gek te houden? Ik weet hoe je over haar denkt, en zij ook, het arme kind. Dit verdient ze niet.’

‘Ik verdien dit ook niet. Heb je er enig benul van wat ik allemaal met haar te stellen heb? Onder die krullen is ze een monster, met die grote onschuldige blauwe ogen waar jij zo weg van bent.’

Hij keek haar aan alsof de schellen hem van de ogen vielen, weggerukt door de krachtige invloed van de alcohol in zijn bloed.

‘Je bent jaloers op haar, hè, El? Daar draait dit toch allemaal om? Ordinaire jaloezie. Je bent jaloers op je eigen dochter.’

‘Je bent dronken.’ Ze gebaarde met haar sigaret dat ze geen zin had om te luisteren naar de onzin die hij uitkraamde.

‘Ik heb gelijk, en je weet het. Je bent niet goed bij je hoofd. Het spijt me voor haar dat we haar ooit gekregen hebben. Ze verdient het niet dat we haar zo behandelen... dat jij haar zo behandelt.’ Hij aanvaardde geen enkele verantwoordelijkheid voor de wreedheden van zijn vrouw en was er trots op dat hij Ga-

briella nog nooit met een vinger had aangeraakt. Maar hij had ook nooit iets gedaan om haar te beschermen.

‘Als jij denkt dat je me een schuldgevoel aan kunt praten, dan heb je het mis. Ik voel me niet schuldig. Ik weet wat ik doe.’

‘O, ja? Je slaat haar bijna elke dag bewusteloos. Vind je nou echt dat ze zo’n leven verdient?’ Met een van afschuw vertrokken gezicht dronk hij zijn glas leeg, en hij voelde het effect van zijn vierde martini. Soms had hij meer nodig om de herinnering aan wat ze deed te verdrinken.

‘Het is geen makkelijk kind, John. We moeten haar een lesje leren.’

‘Nou, dat heb je gedaan, El. Ik weet zeker dat ze de lesjes die wij haar leren nooit meer zal vergeten.’ Onder het spreken werden zijn ogen wazig.

‘Ik hoop het van harte. Het is helemaal niet nodig om kinderen te betuttelen. Dat is niet goed voor ze. Zij weet ook dat ik gelijk heb. Ze protesteert nooit als ik haar straf. Ze weet dat ze het verdient.’

‘Ze is te bang voor je om te protesteren, en dat weet je. Ze is waarschijnlijk bang dat je haar zult vermoorden als ze iets zegt, of als ze zich tegen je verzet.’

‘God nog aan toe, je zegt het alsof ik een bijlmoordenaar ben.’ Ze sloeg het ene welgevormde been over het andere, maar hij kon al jaren geen gevoelens meer voor haar opbrengen. Hij was haar gaan haten door wat ze met hun kind deed, maar niet erg genoeg om tegen haar in te gaan of om bij haar weg te gaan. Daar had hij het lef niet voor, en daar begon hij zichzelf om te haten.

‘We zouden haar een paar jaar naar een kostschool moeten sturen, zodat ze hier weg is, bij ons weg is. Dat verdient ze.’

‘Eerst verdient ze een behoorlijke opvoeding van ons.’

‘Noem je het zo? “Opvoeding”? Heb je de blauwe plek op haar wang gezien toen ze vanavond naar haar kamer ging?’

‘Die is morgen weer weg,’ zei Eloise kalm.

Hij wist dat ze waarschijnlijk gelijk had, ook al vond hij het vreselijk om dat toe te geven. Eloise leek altijd precies te weten hoe

hard ze kon slaan zonder dat Gabriella er voor iedereen zichtbare blauwe plekken aan overhield. De plekken op haar bovenarmen en benen waren meestal een heel ander verhaal. Ze was er een expert in.

‘Je bent een gestoord rotwijf,’ was het enige dat hij nog tegen zijn vrouw zei voordat hij de kamer verliet en onvast naar hun slaapkamer liep. Dat was ze echt, alleen kon hij er niets aan veranderen. Halverwege bleef hij in de deuropening van zijn dochters kamer staan en staarde in het donker. Er was geen enkel teken van leven, er klonk geen enkel geluid, en het bed zag er leeg uit, maar toen hij op zijn tenen naar binnen liep en beter keek, zag hij een kleine bobbel bij het voeteneinde, en hij wist dat het Gabriella was. Zo sliep ze altijd, diep weggekropen in bed, zodat haar moeder zou denken dat ze er niet was als ze haar kwam zoeken. Hij kreeg tranen in zijn ogen bij het zien van dat kleine, nauwelijks zichtbare hoopje doodsangst – zijn dochter. Hij durfde haar zelfs niet omhoog te trekken naar het lege kussen. Dan zou ze alleen maar blootstaan aan Eloises woede, mocht ze binnenkomen. Zo liet hij haar achter, eenzaam en alleen en schijnbaar vergeten. Hij draaide zich om en liep naar zijn eigen kamer, verbijsterd over de onrechtvaardigheid van het leven, de onmenselijkheid die zijn kind te verduren kreeg. Hoe erg hij het ook vond, hij wist dat hij niets kon doen om haar te redden. Op zijn eigen manier stond hij even machteloos tegenover zijn vrouw als Gabriella. En hij haatte zichzelf erom.